

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή προ της Υψώσεως – Γαλ. 6,11-18 (13/9/2015)

Η καύχηση του Σταυρού

Μία ημέρα προ της μεγίστης εορτής της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, αγαπητοί μου αδελφοί, ακούσαμε στο Αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας τον Απόστολο Παύλο να καυχάται για τον Σταυρό του Χριστού. Νωρίτερα είχε πει ότι δεν έχει λόγο να καυχάται ούτε για τους ιεραποστολικούς του αγώνες, ούτε για τα παθήματα και τα μαρτύρια, που υπέστη για την αγάπη του Ιησού. Για ένα πράγμα μόνο μπορεί να καυχηθεί: για το Σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Για εμάς, λοιπόν, τους Χριστιανούς, όπως διδάσκει ο Απόστολος των εθνών, ο Σταυρός δεν είναι ούτε σκάνδαλο, ούτε μωρίαⁱ, όπως πρόσβευαν οι Ιουδαίοι και οι ειδωλολάτρες, αντιστοίχως, αλλά η μεγάλη μας καύχηση, ο μόνος λόγος για τον οποίον μπορούμε να υπερηφανευόμαστε σε αυτή τη ζωή. Αυτό συμβαίνει για τρεις κυρίως λόγους: Ο πρώτος είναι, γιατί πάνω στο Σταυρό εκφράστηκε η άμετρη αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο. Η αγάπη του Θεού ήταν τόσο μεγάλη, ώστε να προσφέρει θυσία τον Μονογενή του Υιό, ώστε κάθε άνθρωπος που θα πιστέψει σ' Αυτόν να μη χάσει την ψυχή του, αλλά να έχει την αιώνια ζωή. Είναι, λοιπόν, το μέτρο της άπειρης αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, μιας αγάπης που, τελικά, δεν έχει μέτρο. Αλλά ούτε και η αγάπη του Χριστού για τους ανθρώπους έχει μέτρο, γιατί όπως ο Ίδιος είχε πει, *μείζονα ταύτης αγάπην, ουδείς έχει ίνα τις την ψυχήν αυτού θύει υπέρ των φίλων αυτού*ⁱⁱ. Ο Χριστός θυσίασε εκουσίως την ζωή Του για την αγάπη των ανθρώπων, που είμαστε τα τέκνα της αγάπης Του ούτως, ώστε να μας απελευθερώσει από την τυραννία του διαβόλου.

Ο δεύτερος λόγος είναι, γιατί επάνω στον Σταυρό του Χριστού νικήθηκε ο θάνατος. Είχαν την αίσθηση εκείνοι οι οποίοι σχεδίασαν και εκτέλεσαν το μεγαλύτερο έγκλημα όλων των εποχών, ότι ανεβάζοντας το Χριστό πάνω στο Σταυρό θα τελείωναν μαζί Του. Την ίδια αίσθηση είχε και ο διάβολος, ο οποίος πολλές φορές προσπάθησε να πειράξει το Χριστό και να Τον ρίξει από το ύψος της Θεότητας Του. Νόμιζε ότι, ανεβαινοντας ο Χριστός στο Σταυρό θα έχει νικηθεί από τη δική του δύναμη. Πού να φανταστούν, όμως, οι εκτελεστές του Χριστού και ο διάβολος, ότι ο Κύριος οδήγησε εκουσίως τα βήματά Του στο Σταυρό. Δεν ήταν ο Χριστός που ακολούθησε τις εξελίξεις, υπακούοντας στα σχέδια των ανθρώπων για Εκείνον. Ήταν ο Χριστός που όριζε τις εξελίξεις. Ο Χριστός, που εκουσίως οδηγεί τον εαυτό Του πάνω στο Σταυρό και έτσι, με το δικό Του θάνατο, νικά το θάνατο του ανθρώπου, νικά την κυριαρχία του διαβόλου που οδηγεί τον άνθρωπο

στον ψυχικό του αφανισμό, στον πνευματικό του θάνατο. Γι' αυτό, όπως ψάλλουμε το Πάσχα, ο Χριστός «θανάτω θάνατον επάτησε», νίκησε τον θάνατο με το δικό Του θάνατο.

Ο τρίτος λόγος για τον οποίο ο Σταυρός του Χριστού είναι το καύχημα των Χριστιανών είναι το γεγονός πως ο Σταυρός είναι η προϋπόθεση της Αναστάσεως. Αν ο Χριστός δεν έπινε το πικρό ποτήρι του πόνου, αν δεν επέλεγε την εκούσια θυσία, αν δε δεχόταν θάνατο ατιμωτικό πάνω στο Σταυρό, τότε δεν θα υπήρχε Ανάσταση και αυτό θα ήταν η μεγαλύτερη τραγωδία του ανθρωπίνου γένους. Δεν θα υπήρχε σωτηρία, δεν θα υπήρχε λύτρωση. Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα του Σταυρού όλες τις εποχές σε μας τους ανθρώπους. Αν ο Χριστός τελείωνε πάνω στο Σταυρό θα ήταν τραγωδία. Το γεγονός ότι ο Χριστός «ανέστη εκ νεκρών» συνιστά την σωτηρία του ανθρωπίνου γένους.

Γι' αυτό, το μήνυμα που στέλνει ο Θεάνθρωπος με την σταύρωσή Του αφορά στον κάθε άνθρωπο, που σταυρώνεται σ' αυτή τη ζωή. Και όλοι μας, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αγαπητοί μου, σηκώνουμε το δικό μας σταυρό. Δεν υπάρχει άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο, είτε πλούσιος, είτε φτωχός, είτε μορφωμένος, είτε αμόρφωτος, ο οποίος να μη φέρει το δικό του σταυρό, τη δική του δοκιμασία, το δικό του μεγάλο πρόβλημα, το οποίο, τις περισσότερες φορές, κρύβει από τα μάτια των πολλών. Έρχεται ο Χριστός και μας λέει ότι *εν τω κόσμω θλίψιν έξετε, αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμονⁱⁱⁱ*. Η προοπτική του ανθρώπου δεν είναι σ' αυτή τη ζωή, αλλά στην αιωνιότητα και αυτή η προοπτική δικαιώνεται και τελειώνεται μέσω του σταυρικού θανάτου και της Αναστάσεως του Χριστού. Γι' αυτό, κάθε φορά που προβληματιζόμαστε, κάθε φορά που οι δοκιμασίες του βίου τείνουν να καταβάλουν την ύπαρξή μας, να στρέφουμε το νου και τα μάτια της ψυχής στο Σταυρό του Χριστού. Από Αυτόν θα αντλούμε τη δύναμη και την ελπίδα για να υπερνικήσουμε τις δυσκολίες, να κατανικήσουμε τα προβλήματα, να αναστηθούμε από την πολύμορφη νέκρωση. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

ⁱ Α' Κορ. 1,23

ⁱⁱ Ιωάν. 15,13

ⁱⁱⁱ Ιωάν. 16,33